

KAPITOLA 5

Než se Ohnivous dostal k tomu, aby zašel za Popeluškou, slunce už klesalo za obzor a přes mýtinu se táhly dlouhé stíny. Léčitelku našel v jejím doupěti, jak kontroluje zásoby léčivých bylin. Posadil se před vchod a vylíčil jí, jaké má Kaprad' podezření.

„Skvrnčino kotě?“ mňoukla Popeluška, přivřela oči a zamyslela se. „Ano, chápu, co tím myslí. Podívám se něj.“

„Ale pozor na Skvrnku,“ varoval ji Ohnivous. „Když jsem jí navrhl, aby ses na Snížka podívala, málem mi ukousla nos.“

„To mě nepřekvapuje,“ poznamenala Popeluška. „Žádná matka nechce slyšet, že její kotě není dokonalé. Já se o to postarám, Ohnivousi. Nedělej si starosti. Ale nebude to hned,“ dodala a přihrnula tlapkou jalovcové bobule na hromádku. „Dnes je už nebudu rušit, je pozdě. A zítra jdu k Vysokým kamenům.“

„Tak brzo?“ Ohnivous byl překvapený, jak rychle to uteklo.

„Zítra v noci je novoluní. Všechny ostatní léčitelky a léčitelé tam taky budou. Hvězdný klan mi udělí plnou moc.“ Popeluška zaváhala, a pak dodala: „Žlutozubka měla jít se mnou, aby mě

představila Hvězdnému klanu jako plně kvalifikovanou léčitelku. Teď budu muset projít jmenovacím ceremoniálem bez ní.“ Popeluščiny oči se během rozhovoru zvětšovaly a dostávaly jakoby vzdálený výraz. Ohnivous cítil, že mu uniká do říše stínů a snů, kam za ní nemůže.

„Budeš s sebou potřebovat nějakého válečníka jako doprovod,“ mňoukl. „Když se chtěla naposledy Modrá hvězda dostat k Vysokým kamenům, Větrný klan jí nepovolil projít jejich územím.“

Popelushka se na něj chladně podívala. „Ráda bych viděla hlídku, která by si dovolila zastavit léčitelku. Hvězdný klan by jim to nikdy neodpustil.“ Její výraz se změnil a v očích probleskly uličnické plamínky. „Můžeš se mnou jít až ke Čtyřem stromům. Tedy jestli se nebudeš muset věnovat Bouřce.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ zamumlal rozpačitě Ohnivous, ale vzpomněl si, jak se nedávno nechtěl zdržet u Popelušky, protože měl s Bouřkou domluveno, že se spolu navečeří. Léčitelka mu chtěla vyprávět o svém snu a možná se cítila neprávem opominutá. „Bouřka může vést ranní hlídku beze mě,“ mňoukl nahlas. „Doprovodím tě ke Čtyřem stromům.“

Příští den se rozednilo do vlhkého, zamženého rána. Lesem se vznášely cáry mlhy, mezi nimiž putovali Ohnivous s Popelushkou ke Čtyřem stromům. Vlhké bílé mraky ztlumily zvuky tlapek a pokrýly jejich srst maličkými kapičkami. Najednou jim nad hlavami poplašně zakřičel nějaký pták, až Ohnivous nadskočil. Trochu se bál, aby v tom strašidelném a nepovědomém lese nezabloudili.

Než však přebrodivili potok a začali stoupat ke Čtyřem stromům, začala se mlha rozpouštět a nahoře už se ocitli v jasném sluneč-

ním světle. Před nimi se v dolině vynořily čtyři mohutné duby, jejichž listy se začínaly barvit dozlatova a dočervena. Blížilo se období spadaneho listí.

Popeluška si hlasitě oddechla a vytřepala si vodu z kožíšku. „To je krása! Už jsem se začínala bát, že budu muset jít k Vysokým kamenům popaměti – a to jsem tam byla jen jednou se Žlutozubkou.“

Ohnivous se také zaradoval, když mu slunce zahřálo kožíšek. Rozkošnický se protáhl a otevřel tlamičku, aby nabral vzduch, jestli snad není někde nablízku nějaká kořist.

Místo toho však ucítil pach cizích koček. *Stínový klan!* pomyslel si, svaly se mu samy od sebe napnuly, oči projely celé okolí. Za okamžik se uvolnil, protože uviděl Rýmáka, léčitele Stínového klanu, jak stoupá z údolíčka ze směru, kde ležel tábor Stínových. Přicházel v doprovodu další kočky. Tohle nebyl nepřítel. Hvězdný klan léčitele povýšil nad klanové spory.

„Zdá se, že nakonec nebudeš muset jít sama,“ mňoukl Ohnivous na Popelušku.

Čekali, až k nim Stínové dojdou. Když byli blíž, rozeznal Ohnivous Rýmákův doprovod. Byl to Obláček, malý mourovatý kocour, který málem umřel během nedávné nemoci, která řádila v jeho klanu. Spolu s dalším mladým válečníkem Flíčkem tehdy hledali útočiště na území Hromového klanu. Modrá hvězda je odmítla, ale Popeluška je tajně ukryla a pečovala o ně, dokud se natolik nezotavili, aby mohli přežít zpáteční cestu domů.

Flíček však brzy nato zemřel, když Dráp a jeho toulavé kočky napadly hlídku Hromového klanu. Mladý kocour tehdy prchal z boje a na Hromové stezce ho srazila příšera. Ohnivous během

vteřiny prožil tu hrůzu znovu, ale hned se zaradoval, že alespoň Obláček žije, je zdravý a silný.

„Ahoj, vy dva!“ pozdravil Rýmák zvesela kočky Hromového klanu. „Rád tě vidím, Popeluško. Dneska se nám dobře půjde.“

Obláček zdvořile pokynul Ohnivousovi a přátelsky se dotkl nosem Popelušky.

„Jsem ráda, že už zase chodíš po svých,“ mňoukla léčitelka.

„To je jen tvoje zásluha,“ odpověděl Obláček a s trochou hrdosti dodal: „Jsem teď Rýmákův učedník.“

„Gratuluju!“ zavrňela Popeluška.

„A za to taky děkuju tobě,“ pokračoval Obláček nadšeně. „Když jsme byli nemocní, tys přesně věděla, co dělat. A potom jsi nám s sebou dala byliny pro náš klan – a ony fungovaly! Chtěl jsem to taky umět.“

„Má opravdu talent,“ mňoukl Rýmák. „A je to odvážný kocour, když se vrátil zpátky ke klanu s bylinami. Škoda, že s ním nepřišel i Flíček.“

„Nepřišel?“ zeptal se Ohnivous, aby využil příležitost dozvědět se, kolik toho Stínový klan ví o osudu mladého válečníka.

„Nechtěl se se mnou vrátit do tábora,“ zavrtěl smutně hlavou Obláček. „Bál se, že by znovu onemocněl, i když jsme měli byliny.“ Zamrkal, aby zaplašil bolestné vzpomínky. „Jeho tělo jsme našli o pár dní později ležet vedle Hromové stezky.“

„To je mi líto,“ mňoukl Ohnivous. Zvažoval, jestli mu má povědět úplnou pravdu o tom, jak Flíček zemřel. Nebylo by asi dobré Obláčkovi říct, že je nový velitel částečně zodpovědný za smrt jeho kamaráda, rozhodl se. Bylo jasné, že se Flíček musel na krátkou dobu přidat k toulavým kočkám a zaplatil za to životem.

Popeluška přitiskla chlácholivě čumák na Obláčkův bok. Usadila se do prohráté trávy a pokynula ocáskem učedníkovi, aby se posadil vedle ní, a začala se ho vyptávat na jeho učení.

„Je to teď u vás lepší?“ zeptal se Ohnivous opatrně Rýmáka. Rád by léčitele varoval před Měsíčním drápem, ale nemohl říct skoro nic, aniž by prozradil, k čemu došlo v Hromovém klanu.

„Zdá se, že ano,“ odpověděl Rýmák a znělo to stejně obezřetně. „Učedníci konečně po mnoha měsících zase pořádně trénují a máme dost jídla.“

„To jsou dobré zprávy,“ mňoukl Ohnivous a přiměl se k další otázce. „Co toulavé kočky?“

Rýmák se zamračil. „Všem kočkám se to nelíbilo, když toulaví přišli do našeho klanu,“ připustil. „Mně samotnému se to taky nezdálo. Ale nejsou s nimi žádné potíže – a jsou to silní válečníci, to nemůže nikdo popřít.“

„Pak se možná z Měsíčního drápa opravdu stane skvělý velitel, jak zněla předzvěst,“ mňoukl Ohnivous.

Léčitel se na něj zadíval klidným pohledem. „Je to trochu zvláštní, že se Hromový klan zbavil tak silného kocoura.“

Ohnivous se zhluboka nadechl. Teď měl šanci říct Rýmákovi pravdu o Drápovi. „To by bylo dlouhé povídání,“ spustil.

„Ne, Ohnivouši,“ přerušil ho Rýmák. „Nežádám tě, abys prozrazoval tajemství svého klanu.“ Popošel blíž k Ohnivousovi, párkrát hrábl drápek do hlíny a pak se usadil vedle něj. „Ať se stalo v Hromovém klanu cokoli, jedním jsem si jistý,“ mňoukl tiše. „Hvězdný klan nám Měsíčního drápa poslal.“

„Mluvíš o tom znamení?“

„Je tu vlastně ještě něco jiného.“ Rýmák vrhl ze strany rych-

lý pohled na Ohnivouse. „Náš poslední velitel nebyl Hvězdným klanem nikdy skutečně přijatý. Když se stal Černý měsíc velitelem, neposkytl mu Hvězdný klan devět životů.“

„Cože?“ Ohnivous se nevěřícně zahleděl na léčitele. Pokud měl Černý měsíc jen jeden život, vysvětlovalo to jeho náhlou smrt. Nemoc ho skolila hned napoprvé. Ohnivous se vzpamatoval a zeptal se: „A proč nedostal devět životů?“

„To mi Hvězdný klan nevysvětlil,“ mňoukl Rýmák. „Napadlo mě, jestli to nebylo tím, že byl Zlomený měsíc ještě naživu a Hvězdný klan ho stále považoval za velitele. Než jsme se dověděli, že je Zlomený mrtvý, byl už Černý měsíc příliš slabý, než aby podnikl cestu k Měsíčnímu kameni, kde by dostal devět životů. A protože pak přišel Měsíční dráp, domnívám se, že už dřív si Hvězdný klan přál, aby se stal naším velitelem. Černý měsíc nebyl ten správný kocour pro tuto pozici.“

„A přece ho klan přijal jako velitele?“ zeptal se Ohnivous.

„Klan nevěděl, že neobdržel devět životů,“ přiznal Rýmák. „Černý měsíc byl charakterní kocour, oddaný svému klanu. Rozhodli jsme se, že budeme mlčet o tom, že ho Hvězdný klan nepřijal. Co jiného jsme mohli dělat? Neměli jsme na místo velitele nikoho jiného. Kdybychom řekli popravdě, jaká je situace, klan by zpanikařil.“

Když Rýmák dovyprávěl, bylo znát, že se mu ulevilo. Ohnivous tušil, že léčitel musí být rád, když se konečně mohl někomu svěřit.

„Kočky z klanu si myslely, že ta choroba byla tak zlá, že Černého připravila o všech devět životů najednou,“ pokračoval Rýmák.

„Bály se – strašně se bály. Ještě nikdy nepotřebovaly silného velitele tak nutně jako teď.“

Takže přijaly Měsíčního drápa bez námitek, dodal v duchu Ohnivous, co Rýmák nedopověděl. Léčitel nepotřeboval zveřejňovat své pochyby o novém veliteli. Ohnivous se váhavě zeptal: „Neřekl Měsíční dráp něco o tom, že chce napadnout Hromový klan?“

Rýmák pobaveně zamručel: „Snad nečekáš, že ti na tohle odpovím? *Kdyby* něco takového plánoval a já ti to řekl, zradil bych svůj vlastní klan. Pokud já vím, nemáte se čeho bát, ale jestli mi věříš nebo ne, to už je na tobě.“

Ohnivous usoudil, že mu věří – tedy věří alespoň, že Rýmák nic neví o případných Drápových plánech. Jestli je Rýmákovo přesvědčení správné, to už je úplně jiná otázka.

„Ohnivousi!“ zavolala Popeluška. Postavila se a upřela pohled do dálky, kde se za dalším údolíčkem zdvihala vřesoviště. Bylo to území Větrného klanu, které budou muset léčitelé přejít, aby se dostali na obřad k Vysokým kamenům. „To si chcete s Rýmákem povídat celý den jako dva starší?“

Netrpělivě hrabala do trávy. Obláček stál vedle ní se vztyčenou hlavou a dychtivým pohledem.

„Dobře, dobře,“ mňoukl Rýmák a vstal, aby se k nim připojil. „Máme přece celý den před sebou. Vysoké kameny nám nikam neutečou.“

Všechny čtyři kočky obešly horní okraj doliny, až dorazily k začátku vřesoviště ošlehaného neustálými větry. Popeluška se zastavila a dotkla se nosem Ohnivouse. „Tady odsud už to zvládnu,“ mňoukla. „Díky, žes se mnou šel až sem. Zítra večer budu zpátky.“

„Opatruj se,“ odpověděl Ohnivous.

Už jednou tady stál a loučil se s Popeluškou, když šla k tajemnému Měsíčnímu kameni poprvé. Teď si tu šedivou kočičku předsta-

vil, jak se noří do podzemních tunelů, aby se u zářivého křišťálu propojila s Hvězdným klanem, a celý se zachvěl. Už nic neřekl, jen zběžně olízl šedé kočce ouško na rozloučenou a díval se, jak v doprovodu dvou koček ze Stínového klanu kulhá přes vřesoviště.

